

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Auriga cœlestis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Id autem honoris habitum aurigarum factionibus, ut in victoriarum eorum memoriam nudi ipsi & bigati, & quadrigati cuderentur: de quibus in vita Veri apud Julium Capitolinum legas, postulatium interdum à populo Praefiniorum aureorum modium propter Equum ex factione Praefina, cui Verus impotenter favit. Ubi cavendum ne, ut aliquot habent codices, Parsimanorum legas, aut quid hac locutione corruptius: sed veluti Capitolinus à Veneto, Venetianum fecit, ita Praefinianum à Praefino deduxit.

AURIGA COELESTIS QUIS. CAP. XXIII.

IN Cælo quoque Aurigæ species ostenditur, de quo ita Theon in commentariis Arati: *Fabularum scriptores, inquit, Aurigam eam, qui celo adscriptus est, imaginem esse dicunt Bellerophonis, vel Trachilii, qui Calisthea filius fuit: solemnique huius rei sacra in Agris primum instituta, quod primus iunxit currum. Sunt tamen qui putent Myrtili, sunt qui Cillantii, qui Pelopis auriga fuit, sunt qui Oenomai figuram esse contendunt. Atque ita Græcia demum est in unaquaque re contentiosa.*

DIVINA MAJESTAS. CAP. XXIV.

SEdenim cur nos mortalium fabulas æquo curiosus prosequamur, cum Deus Opt. Max. sua se conspicuum autoritate nobis exhibeat? cuius summa majestas, qualisque videri cœlicolis & quantalæ solet invenitur curru, non eo in quam Platonico, in quo *μηδὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν ἀρχαῖς ζεὺς περὶ αὐτὸν ἄγων ἄγρια πορεύεται*, sed de curru loquor quem Hetruscorum monumenta observanda nobis vetustate ostendere, quem ex Aramæorum arcanis profundissimæ doctrinæ vir Ægydius Viterbiensis, in circum ætate nostra primus induxit. Verum super hoc quædam altius repetenda sunt. Aramæi unum eundemque librum duas esse leges dixerunt: alteram scriptam, alteram à Deo Moyfi traditam: illam populis, hanc sapientibus: illam proverbii rerum humanarum, hanc lucis rerum divinarum formam gerentem, in illa historiam orbis conditi atque administrandi, in hac formulam adumbratæ atque ad effigiem expressæ divinitatis ostendi. Duo itidem Plato regna commemorat, Jovis & Saturni, regnumque Saturni regno Jovis tamquam feliciter anteponit: si quidem sub Jove, actio vitæ humana, sub Saturno vero contemplatio divinorum significatur. De quorum temporum felicitate Platoniam ita sententiam Maro mihi videtur expressisse, ut cum Platone currum agitet ad palmam. Ait enim:

Georg. lib. 2

Ante Jovem nulli subigebant arva coloni,
Nec signare quidem aut partiri limite campum
Fas erat: in medium querebant, ipsaque tellus
Omnia liberius nullo poscente ferebat.
Ille malum virus serpentibus addidit atris,
Predarique lupos iussit, pontumque moveri,
Mellaque decussit, foliis, ignemque removit:
Et passim rivis currentia vina repressit,
Ut varias usus meditando extenderet artes
Paulatim, & sulcû frumenti quæreret herbam:
Et silicis venis abstrusum excuderet ignem:
Tunc alnos fluvii, &c.

Mox de Jove:

& quæ plurima de humanis fere omnibus negotiis subsequuntur. Hunc imitatus Naso utriusque regnum ita describit:

Meta. lib. 1.

Aurea prima sata est ætas, que vindice nullo,
Sponte sua, sine lege fidem, rectum colebat:
Pana, metusque, abeant, nec verba minantia fixo
Aere ligantur, nec supplex turba timebat
Judicis omni sui, sed erant sine iudice tuti.

& quæ multa prosequitur.

Sed